

[Undervisningsministeren.]

det er undfanget for 30 Aar siden, maaske har det formet sig noget anderledes for den aldrende Kunstner, end han havde tænkt sig; at der er blevet nogen Forskel, det tror jeg nok. Der er Dele deri, som er beundringsværdige, der er ogsaa Dele, som jeg i hvert Fald personligt ikke kan vurdere saa højt. At der er Mærkeligheder, det har det ærede Medlem Ret i, Kvinden i Rustning og Manden i Kvindetøj, maaske ud fra et langt Livs Erfaring for, at der findes her i denne Tilværelse adskillige mandhaftige Kvinder og kvindagtige Mænd, Racer, som jeg ikke ynder, og som Willumsen vist heller ikke ynder. Ja, om Enkeltheder kan man jo være uenig, man siger, om Smagen kan der ikke diskuteres, men der er intet, der diskuteres mere om.

Men naar det ærede Medlem Hr. Vanggaard nævnte den Rumpske Sal for moderne fransk Malerkunst, synes jeg, han blev ganske ensidig og uretfærdig. Det ærede Medlem talte om, at den unge Malerkunst fik alt for stor Plads. Den ældre har saa ubetinget Overtaget derhenne. Naar det ærede Medlem sagde, at der er rømmet op, og at ældre Malerier er fjernet, vil jeg dertil sige: Ja, mange Statsinstitutioner ønsker saadanne Malerier, men det er for Resten ikke saa forfærdelig mange, der er sendt derhen. Nogle er taget ned for at skaffe Plads for andre ældre fremmede almindelig anerkendte Kunstværker, noget er magasineret, det skal ikke fjernes fra Museet, for at kunne bruges ved paakommende Lejlighed, f. Eks. Udstillinger.

Hvad nu Salen for Rumps Samling af moderne fransk Kunst angaar, har Giveren meget rundhaandet sat en Sum til at bygge en ny Sal for til denne særlige Afdeling. Den kan altsaa ikke berøve Statens Museum nogen Plads, der kunde have været anvendt bedre.

Hvad selve denne Samling af fransk Malerkunst angaar, er det rigtigt, at kommer man derind og ser nærmere paa den, opdager man adskillige Ting, som jeg i alt Fald ikke er i Stand til at nyde. Men det er heller ikke Hensigten med denne Udstilling, at det skulde være lutter Skønhedsaabenbaringer. Det har været Giverens Hensigt at fremstille samlet forskelligartede Udtryk for den moderne franske Malerkunst i dens Udvikling, og derved bliver denne Udstilling meget lærerig. Og der er værdifulde Ting imellem, selv om mange ganske vist skal lede efter dem. Men leder, saa skulle I finde — det gælder ogsaa her. Man skal møde med en vis Forhaands-

oplagthed, med en vis Forudinteresserethed naar man staar overfor det nye; saadan gaar det her som paa alle andre Omraader.

Derfor forekommer det mig, at hvor rigtigt det end kan være at rejse en saadan Sag til Drøftelse her, hvor megen Anerkendelse det ærede Medlem end fortjener, fordi han dristigt har taget Ordet i denne Sag og sagt, hvad mange utvivlsomt tænker, mener jeg alligevel, at hans Kritik var meget ensidig og paa mange Punkter ganske overdreven.

Selve Tallene var ikke helt rigtige. Man fik af det ærede Medlems Tale det Indtryk, at Akademiet raader over langt større Legatsummer, end det i Virkeligheden gør. Det vilde ifølge det ærede Medlems Opgivelser blive ca. 9 Mill. Kr., tror jeg. Men jeg kan ganske vist tilføje, at der har været en saadan Interesse ogsaa for den yngre Malerkunst i de senere Aar, at Akademiet har faaet store Legater, jeg tror for en Mill. Kr. eller saa.

Man maa ogsaa huske paa, at der er Forskel paa Akademiraadet og Akademiet. Akademiraadet bestaar af Akademiets syv Professorer og, jeg tror, 27 eller 29 Medlemmer, der er valgt af Kunstnerne selv, men Akademiet er en Skole. Akademiet har ikke Ansvaret for alle de private Udstillinger af den unge Kunst, men kun for sine egne Elever. Offentligheden kan hvert Aar bedømme dets Elevarbejde, og jeg tror, at der ikke mindst i de senere Aar lægges megen Vægt paa, at de unge lærer at kunne deres Ting. Ja, man kan ryste paa Hovedet, men jeg tror virkelig, der lægges Vægt derpaa. Det er Formaalet. I hvilken Grad det lykkes, kan der være delte Meninger om, men jeg tror ogsaa, at indenfor den unge Malerkunst er de Lærere, som leder Undervisningen, paa det rene med, at de unge skal lære at kunne noget, saaledes som Renæssancens Mestre kunde deres Ting. De var Haandværkere ved Siden af at være Kunstnere, og i Kunsten maa sikkert Haandværket aldrig glemmes.

Det ærede Medlem anførte et Ord, som Willumsen skulde have sagt om, at han malte kun, hvad han havde Lyst til, altsaa Kunsten kun for Kunstnerens Skyld, kun for at tilfredsstille hans egen personlige Lyst. Jeg tror, det ærede Medlem har misforstaaet det. Jeg ved ikke, om Willumsen har sagt dette, men jeg erindrer et Ord, som jeg for mange Aar siden traf paa, som en stor skaansk Maler skulde have fremsat. Mon det ikke er det, som ligger til Grund herfor? Det lød saadan: „Så måler jeg, ty så roer det mig att måla.“